

Prelatens brev (desember 2008)

Vår Herres nært forestående ankomst er en anledning til å gjenoppta vår streben etter å ”forene det guddommelige med det menneskelige i vårt vanlige liv”, som Prelaten sier i sitt brev. Biskop Echevarría inviterer oss til å gjøre det med enkelhet, håp og ansvarsfølelse.

18.12.2008

Mine kjære, måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

Mariaåret i Verket er nå over, det året da vi har villet takke Gud ved Jomfru Marias forbønn for de 26 årene som er gått siden Opus Dei ble opprettet som personalprelatur. Jeg håper at vi alle ved Guds godhet har tatt et skritt fremover når det gjelder vår hengivenhet og ærbødighet overfor vår Mor, som direkte leder til å ha en mer inderlig og personlig, ja en mer kjærlig kontakt med hennes Sønn Jesus.

Nå forbereder vi oss til høytiden for Jomfru Marias utvelgelse og uplettede unnfangelse. Dette er en anledning til i dypet av vår sjel å styrke enda mer den marianske fromhet som kjennetegner katolikker, og er en svært viktig del av vår grunnleggers åndelige arv. Vi vet at den hellige Josemaria aldri gjorde seg selv til et forbilde for noe som helst, det eneste virkelige forbildet er Jesus Kristus, så han ofte til oss. Til tross for dette unnlot han

ikke å si: **hvis det er noe som helst jeg vil dere skal etterlikne meg i, så er det den kjærlighet jeg har til Jomfru Maria.** Så stor var hans hengivenhet for vår Mor! La oss be om hans forbønner for at han i disse forberedelsesdagene før den store høytiden 8. desember utvirker i hver enkelt av oss en stadig vekst i vår marianske fromhet og i vår apostoliske iver. La oss også oppmuntre andre personer slik at de ved en mer fortrolig samtale med Maria begynner å vandre på det indre livets vei eller tar noen skritt fremover på denne veien.

I går begynte adventstiden. Det er en spesielt passende liturgisk tid for å fremme den teologiske dyden håp. Denne dyden fører oss til med alle våre krefter å lengte etter den evige salighet, som Herren har lovet dem som gjør hans vilje. Slik den hellige Far skrev for nøyaktig et år siden, trenger vi å ha *forhåpninger* – store

eller små – som holder oss i live fra dag til dag. Men uten det store håpet, som bør overstige alt annet, er ikke disse forhåpningene tilstrekkelige. Dette store håpet kan bare være Gud, som omfavner verdensaltet og som kan tilby og gi oss det vi ikke kan oppnå på egen hånd.[1]

La oss derfor innlede denne liturgiske tid ved å bekrefte vårt ønske om å komme til himmelen. La oss ikke se verdslige ting som vårt endelige mål. Måtte derimot alt det som vi kan lykkes med, hjelpe oss til å gå på den veien som leder til himmelen. Vårt liv har bare et eneste mål: å eie Gud og glede oss i ham i all evighet. Der ligger det endelige mål som vi bør strebe etter dag etter dag, og for å nå det bør vi sette alt, absolutt alt, uten å utelate noe, i Guds rikes tjeneste.

Den katolske kirkes katekisme
sammenfatter betydningen av disse

kommende ukene med følgende ord:
”Kirken fornyer forventningen om
Messias’ komme ved hvert år å feire
adventstidens liturgi. Ved å ta del i
den lange forberedelsen frem til
Frelserens første komme fornyes i de
troende spent forventning om Hans
gjenkomst.”[2] Det er en tid for å
forberede seg før jul og vokse i håpet
om vår Gjensløers ankomst, noe som
vil skje ved tidenes ende, for å
dømme levende og døde og opprette
hans endelige rike, *slik at Gud blir alt
i alle*. [3]

Adventstidens første del – frem til 16.
desember – retter blikket mot
Herrens annet komme. Messens
liturgi, spesielt på søndager, tar frem
deler av Det gamle og Det nye
testamente som hjelper oss til å
forberede oss for dette møtet. Fra 17.
desember endres innholdet i
lesningene og de forbereder oss mer
direkte på Jesu Kristi åndelige
ankomst til jul. Disse to aspektene

har en dyp indre sammenheng og kan hjelpe oss i våre bønner i desember måned. Hvor sterkt lengter vi etter å være med Gud allerede her på jorden? Søker vi hans ansikt i alt som skjer? Passer vi på at vi ikke på noen måte mister for indre fred, overbevist om at Han har kommet og skal komme for alles skyld?

Tanken på de *siste ting* som vil skje ved tidenes ende, og før det, for hver enkelt av oss på vår dødsdag, bør ikke bli til en kilde til redsel eller uro. Det er overhodet ikke hva Kirken ønsker når den taler til oss om disse sannheter. De utgjør derimot et kall til vår personlige ansvarsfølelse, slik at vi bestemmer oss for å arbeide med større utholdenhet på vår egen helliggjørelse og i det apostoliske arbeidet.

For noen uker siden tok Benedikt XVI opp den hellige Paulus lære om de siste ting og inviterte kristne til å

betrakte tre av vår tros
overbevisninger, som er knyttet til
dette emnet. Den første er
*overbevisningen om at Jesus har
oppstått, er hos Faderen og derfor er
med oss for alltid. Ingen er jo sterkere
enn Kristus (...) Av denne grunn er vi
trygge og føler ingen frykt.*[4]

Hvorfor skulle vi være redde for vår
Fader Gud, som har gitt oss så mange
og så klare bevis på sin kjærlighet til
oss, som til og med sendte sin Sønn
til verden for å frelse den? Troen på
den oppstandne Kristus er det beste
botemiddel mot all slags redsel. Det
var det som skjedde i begynnelsen,
da evangeliet ble forkynt i en verden
som ble dominert av en fatalistisk
frykt for skjebnen, og det bør skje på
nytt også i dag, i en verden der så
mange personer handler fulle av
engstelse for fremtiden eller på en
helt uansvarlig måte som om alt
endte her nede. **Herren er mitt lys
og min frelse, hvem skal jeg da**

frykte? (Salme 26,1) spurte den hellige Josemaría seg med psalmistens ord. Han svarte: **Ingen. Hvis vi har en slik kontakt med vår himmelske Far, kommer vi ikke til å frykte noen eller noe.**^[5] Derfor, la han til, **frykter et Guds barn verken livet eller døden, for grunnlaget for dets åndelige liv er innsikten om å være et Guds barn: Gud er min Far, tenker det, og han er opphavet til alt godt, han er Godheten selv.**^[6]

For det andre, fortsetter paven idet han fordyper seg i grunnlaget for det kristne håp, *bekreftes også håpet av overbevisningen om at Kristus er med meg, at den kommende verden allerede har begynt i Kristus.*

Fremtiden er ikke et mørke der ingen kan finne veien. Det er ikke slik.^[7] For den som tror på Kristus og lever i Kristus er fremtiden alltid full av lys, en sikker vei, ettersom den oppstandne Jesus Kristus, den gode

hyrde, har åpnet veien til det evige liv og vandrer med oss, beskytter og oppmuntrer oss med en mors og en fars hengivenhet. Hver enkelt kan helt sannferdig gjøre disse inspirerte ord til sine egne: *Herren er min hyrde, jeg mangler ingen ting. Han lar meg ligge i grønne enger; han fører meg til vann der jeg finner hvile, og gir meg ny kraft. Han leder meg på de rette stier for sitt navns skyld. Selv om jeg går i dødsskyggens dal, frykter jeg ikke for noe vondt. For du er med meg. Din kjepp og din stav de trøster meg.*

[8]

Den tredje overbevisningen som styrker de kristne er denne: *den dommer som kommer tilbake – dommer og samtidig gjenløser – har betrodd oss oppdraget å leve i denne verden på den måten som han gjorde. Han har gitt oss sine talenter. Av denne grunn er vår tredje overbevisning denne: ansvar overfor Kristus for verden, for våre brødre og*

søstre, og samtidig overbevisningen om hans barmhjertighet. Begge deler er viktige.[9]

Denne ansvarsfølelsen tilsvarer Herrens oppfordring: *negotiamini, dum venio*,[10] driv forretninger til jeg kommer tilbake. Disse ordene mediterte den hellige Josemaría over gjentatte ganger, overbevist om at Gud alltid er med oss og klar over det ansvar som følger av at han har betrodd oss sin arv. Vi må ta godt vare på tiden, slik at vi med Guds nåde en dag fortjener å nå frem til den evige salighet. La oss smake på noen andre ord av vår Fader: **Så synd å vie livet til å slå i hjel tiden, som er en skatt Gud har gitt oss! Det holder ikke å komme med unnskyldninger for å rettferdiggjøre en slik handlemåte (...) så sorgelig å ikke gjøre noe nyttig og gjøre virkelig bruk av alle de evner, uansett om de er mange eller få, som Gud gir mennesket**

for at det skal tjene sine medmennesker og samfunnet. Når en kristen slår i hjel sin tid på jorden, risikerer han å slå hjel sin himmel – det vil si når han på grunn av sin egoisme drar seg tilbake, gjemmer seg, lar være å bry seg om sine omgivelser. Den som elsker Gud gir ikke bare det han har, den han er, for å tjene Kristus, han gir seg selv.[11]

I lys av disse oppfordringer kan vi spørre oss selv: føler jeg ansvar for å få talentene – personlige begavelser, mine gjøremål, alle anledninger som gis til å gjøre godt i løpet av dagen – til å bære frukt for å styrke Guds rike i min sjel og i det miljø der jeg befinner meg? Hvordan hjelper jeg andre til å gjøre på samme måte ved mitt eksempel og mitt ord? Gjør jeg alt som står i min makt for at Guds lov skal respekteres i den sivile lovgivningen og i samfunnsordningen?

Den andre delen av advent vil direkte forberede oss på julen, som jeg sa i begynnelsen. I disse dagene kan vi ifølge vår Faders råd følge med Jomfru Maria og den hellige Josef på deres vei til Betlehem. La oss i våre personlige bønner og i dagens løp holde oss nær dem og ønske å gjøre dem en tjeneste, gjøre bot for alle dem som den gang, men også nå, ikke tok imot Guds Sønn da han kom til jorden. Det er ikke bare ren fantasi, men en konkret måte å utøve vår tro på inkarnasjonens mysterium.

Julen viser seg å være en ypperlig skole: la oss ta vare på de lærdommer som Jesus gir oss. La oss, som vår Fader minnet oss om, forundres over det naturlige i hans fødsel. **Han begynner med å tilbringe ni måneder i mors liv, som alle mennesker, ytterst naturlig. Herren visste utmerket godt at menneskeheten hadde stort**

behov for ham. Han lengtet etter å komme til jorden for å frelse alle mennesker: men han påskynder ikke begivenhetenes gang. Han ble født da tiden var inne, som alle mennesker.[12]

Vi kan også lære av hans enkelhet. Herren kommer uten pomp og prakt, ukjent av alle. På jorden deltar bare Maria og Josef i dette guddommelige eventyr. Og deretter kommer hyrdene, som englene kom med bud til. Litt senere kommer de vise menn fra østerland. Disse var de eneste vitnene til den overnaturlige hendelsen som forente himmelen og jorden, Gud og menneskene.[13]

Hvis vi etterlikner Mesteren med besluttsomhet, kan vi forene det guddommelige med det menneskelige i våre dagligliv. Det er nok at vi anstrenger oss for å ha Gud i sentrum av våre handlinger, ivrige

etter å oppfylle våre plikter for å gi ham ære og justere de motiver som kunne forhindre det. La oss disse dagene før jul ikke glemme at Maria og Josef fortsetter å banke på hos mennesker, som den gang ved husdørene i Betlehem. **Jeg holder meg strengt til sannheten –** forsikret den hellige Josemaría – **når jeg forteller dere at Jesus fremdeles fortsetter å søke herberge i våre hjerter. Vi må be ham om tilgivelse for vår egen blindhet, for vår utakknemlighet. Vi må be ham om nåde til aldri å stenge sjelens dør for ham.**[14]

De kommende ukene lar liturgien Jesu stemme gjenlyde og oppfordrer oss til å være våkne: *Så våk da! For dere vet ikke hva dag deres herre kommer.*[15] Paven minner alle kristne om det samme. *Jesus kom til oss ved juletid og vil vende tilbake ved tidenes ende og han blir aldri trett av stadig å besøke oss i det som hender i*

dagens løp. Han ber oss om å være oppmerksomme slik at vi oppfatter hans nærvær, hans ankomst, og han oppfordrer oss til å holde oss våkne og vente på ham (...) La oss forberede oss for med tro å gjenoppleve mysteriet om gjenløserens fødsel, som har fylt verdensaltet med glede.[16]

Forrige uke fikk jeg mulighet til å tilbringe noen dager i Pamplona for å være sammen med deres søstre og brødre etter de usedvanlige hendelsene de hadde gjennomgått. Jeg har enda en gang fått bevis for den ånd som vår Fader ga alle, også dem som arbeider på Navarras universitet. Noen få uker etter attentatet de ble utsatt for, har den dypt kristne holdningen hos de kvinner og menn som arbeider der fått meg til å takke Gud, fordi man konkret kan ta på det faktum at Opus Dei sår fred og glede.

Jeg gjentar min appell om deres
forbønn for mine bønneintensjoner, i
første rekke for paven og hans
medarbeidere i ledelsen av Kirken,
for biskopene og prestene, for alle
medlemmer av Guds folk. Be også for
at det personlige apostoliske arbeidet
– hver enkelt – ikke opplever noe
avbrudd. La oss sammen med
Kristus, med Jomfru Marias og Josefs
hjelp bli alt for alle.

Denne måneden er det mange
minnedager i Verket. Jeg har ikke
mulighet til å kommentere dem, for
da ville dette aldri ta slutt. Derimot
ber jeg dere elske enda mer denne
historien om Guds
barmhjertighetsgjerninger, fordi
Herren har ønsket dem for hver
enkelt av oss. Jeg ønsker at de ikke
bare forblir et minne, men at vi lever
dem.

Med all hengivenhet velsignes dere
av

deres Fader

+ Javier

Roma, 1. desember 2008

[1] Benedikt XVI, Encyklika *Spe salvi*, 30/11 2007, nr. 31.

[2] *Den katolske kirkes katekisme*, nr. 524.

[3] 1 Kor 15,28.

[4] Benedikt XVI, *Tale ved generalaudiensen* 12/11 2008.

[5] Den hellige Josemaría, *Guds venner*, nr. 95.

[6] Den hellige Josemaría, *Forja*, nr. 987.

[7] Benedikt XVI, *Tale ved generalaudiensen* 12/11 2008.

[8] Salme 23(22), 1-4.

[9] Benedikt XVI, *Tale ved generalaudiensen* 12/11 2008.

[10] Luk 19,13.

[11] Den hellige Josemaría, *Guds venner*, nr. 46.

[12] Den hellige Josemaría, *Når Kristus går forbi*, nr. 18.

[13] Den hellige Josemaría, *Når Kristus går forbi*, nr. 18.

[14] *Ibid.*, nr. 19.

[15] Matt 24,42.

[16] Benedikt XVI, *Preken ved første søndag i advent*, 2/12 2007.